

De tafel van Tarzan

Xander Jongejan

De tafel van Tarzan

Roman

2018

Eerder verschenen
Wat zijn de bananen duur (gedichten, 2017)

© 2018 Xander Jongejan

Omslagontwerp Twelph.com

Foto auteur Max Jongejan

ISBN 9789402191844

NUR 301

Deze roman is uitgegeven in eigen beheer en gemaakt met hulp van Brave New Books. De openingsscène is geënt op het eerste hoofdstuk van de roman *Weekendpelgrimage* (1958) van Tip Marugg (1923-2006).

Voor Kim

*De wond aan mijn been was gaan zweren en mijn enige vriend
was William K.*

Dave Eggers, *Wat is de Wat* (2009)

1 Zoon

Mijn hoofd lag op het stuur en ik rook mijn moeder. Ik voelde mijn benen niet. Er werd op het raam getikt. Ik kon mijn hoofd niet optillen. Ik gebaarde. Warme plekken gloeiden over mijn hele lijf, een lange scherpe piep hing in mijn oren. Ruitenwissers schraapten over de kapotte ruit. Rood en blauw licht flikkerden afwisselend naar binnen, dat zag ik door mijn gesloten ogen heen. Ik durfde ze niet open te doen. Zolang ik ze dicht hield, had ik mijn benen nog. Ik voelde niets. Dadelijk zou ik gearresteerd worden. Als ze me eerst maar netjes uit de auto kregen. Toen was ik weg.

Op een bewaakte kamer in een ziekenhuis kwam ik bij. Draadjes en lampjes om me heen. Een agent bij de deur. Ik had een zuurstofkapje op. Het was licht, maar nergens zag ik een klok om te zien hoe laat het precies was. De volgende keer dat ik mijn ogen weer opendeed, was het donker. De agent zat er nog. Ik zag mijn voeten. De deken bewoog als ik bewoog. Voor zover ik kon nagaan was alles er nog. Of ik pijn had, weet ik niet. Ik denk het wel. Onderdrukte pijn, door medicijnen onderdrukte pijn. Levensgevaar leek er niet te

zijn, maar dat stelde me niet gerust. Het deed me niets eigenlijk. Ik probeerde te reconstrueren hoe die achtervolging was verlopen, hoe ik erin terecht gekomen was. Ik weet iets van zwaailichten, maar niet precies hoe. Ook niet waarom ik een auto pakte, terwijl ik nog niet mag rijden. Ik ben uit de auto geweest, voor ik me vastreed. Ik heb gerend. In een cirkel. Van de auto naar de auto. Er is op me geschoten. Ik gaf me niet over. Natuurlijk niet, ik ben niet laf, ik ben verantwoordelijk. Ik ben de zoon die alles oplost.

Kennelijk ben ik een geduldig man geworden. Schrijven helpt. De eerste versie van mijn brieven stuur ik je niet, ik herschrijf ook niet eindeloos. Als de meest primaire reactie er maar uit is. Veel langer moet ik er niet over nadenken, want dan komt er niets meer uit mijn handen. Laten we maar zo doorgaan. Dit is te doen. Wil jij nog ergens iets van weten? Heb je een krant daar? Binnenkort zijn er verkiezingen voor de gemeenteraad. Mag jij eigenlijk stemmen? Ik las laatst dat er zoiets bestaat als een vakbond voor criminelen. Raar land leven wij in. Ik had niet gedacht dat ik je ooit zou schrijven. Als je volwassen kinderen hebt, houd je ook volwassen gesprekken. Tenminste dat dacht ik. Het vaderschap zit vol verrassingen, zo blijkt steeds weer. Sommige dingen heb ik prima ingeschat. Het zorgen voor een gezin, geld verdienen, een goed huis organiseren. Ik heb me verkeken op het onderlinge gedoe, de moeilijkheden tussen mensen. Mensen zijn ingewikkelder dan nodig. Of eenvoudigweg respectloos. Specifiek herinner ik me dit. Misschien weet je het zelf ook nog. Ik heb daarna dagen niet met je gesproken. Je 13^e of 14^e verjaardag, ik weet het nog goed. Je wilde het bij Oma in de tuin vieren, met ons, een feestje voor je vrienden. Je had er inmiddels een

paar en je nodigde ze uit. Wij vonden het goed. We hadden veel in huis gehaald, lekkere hapjes en drinken, ook bier en wijn. Er mocht gedronken worden van ons, van Oma ook. Het was nog redelijk warm, september, dus we begonnen in de tuin. De zitjes stonden al klaar. Mama hielp zelfs mee, iedereen wilde er een feestje van maken, voor jou, maar jij had alleen oog voor je vriendinnetje. Je kende haar nog niet zo lang. Ze was van school, een klas hoger dan jij. Je was zo in de ban van dat meisje, dat je je vrienden vergat. Oma, je moeder en ik hebben ze wel vermaakt. We praatten met ze, maar dat was eigenlijk niet de bedoeling. Toen het te koud en te donker werd, verhuisden we naar binnen. Hapjes en drankjes verschoven we naar de woonkamer. Behalve jij en dat meisje. Toen ik ging kijken waar je bleef, om te zien of je nog wat ging doen aan je eigen feestje, zat je uitgebreid met haar te kussen. Niet gewoon kussen, maar intensief tongzoenen. Jullie zaten op het bankje onder het raam, in elkaar gekringeld. Die meid had een been over een been van jou heen geslagen. Haar rokje was naar boven opgestroopt. Ik kuchte. Jullie reageerden niet. Misschien hoorden jullie het niet door het smakken. Ik kuchte nog eens. Door de schemer zag ik het eerst niet, maar nu mijn ogen aan het donker gewend waren, zag ik dat jouw hand in haar broekje zat. Je was net veertien en je zat te friemelen in het broekje van een meid. Ze vond het kennelijk goed, want ze duwde je hand niet weg. Ik kuchte nog een paar keer. Ik meende te zien dat je een oog open-

deed en schuinsweg naar me keek. Je stopte niet met kussen of friemelen. De meid zuchtte. Ik hield mijn handen in mijn zakken, om je niet van het bankje af te sleuren. Toen deed je je oog weer dicht en friemelde verder. Zij had niks in de gaten. Ze stak een hand in jouw broek. Terwijl je vrienden binnen met je moeder praatten en ik met mijn handen in mijn zakken stond te kijken en te kuchen, zat jij die meid te kussen en te bevoelen. Je liet iedereen voor joker staan, mij in het bijzonder. Voor dat grietje. Het kussen en het zuchten ging maar door. In de schemer zag ik dat ze je piemel vasthad en heen en weer bewoog. Ik stond daar maar. Voor het nog erger werd, ging ik naar binnen. Ik heb niets gedaan. Toen jullie met blosjes op je wangen naar binnen kwamen alsof er niets aan de hand was, ben ik naar bed gegaan. Dit was de jongen die je was. Druk met jezelf. Het meisje heb ik nooit weer gezien. Als je me vraagt of ik teleurgesteld ben, dan heb ik daar wel een genuanceerd antwoord op. Ik hoop dat je begrijpt hoe genuanceerd het eigenlijk is. Al heb ik ook geleerd dat mijn verwachtingen vaker niet dan wel uitkomen. Ook dat is vaderschap. Steeds je verwachtingen naar beneden bijstellen.

3 Zoon

Tarzan was van de buren, aan wie jij zo'n hekel had. Hij kwam vaak buiten. De buren deden de deur voor hem open als ze naar hun werk gingen en lieten hem er weer in als ze thuiskwamen. Er was geen kattenluik. Hij verveelde zich vaak. Dan wou hij binnen liggen bij de verwarming, maar dat kon niet omdat hij verplicht buiten was. Soms was hij ook wel stoer en zat hij achter een vogel of een blaadje aan. Hij kon goed in bomen klimmen. Dan nam hij een aanloop en klauwde zich in een paar grepen naar boven. Uren bleef hij in de takken liggen. Daarom noemde ik hem Tarzan. Hij wachtte me elke dag op uit school. Als ik mijn fiets neerzette bij de garage kwam hij onder een struik vandaan om me kopjes te geven, alsof hij wist hoe laat ik uit was. We knuffelden dan een tijdje op straat. Hij woonde bij de buren, maar hij was eigenlijk mijn kat. Dat zei de buurman een keer toen we op straat aan het knuffelen waren. Dat hij bij hem woonde, maar dat hij meer bij mij hoorde. Dat het een slimme deal was, omdat ik niet de kosten van het voer had. Dat vond ik een rare opmerking, want ik had helemaal geen geld. Tarzan vond ook dat hij bij mij hoorde. Hij sloeg geen dag over. Ik ook niet. We

waren echte vrienden. Als iemand naar mijn favoriete kleur vroeg, zei ik: zwart met bruingrijze strepen. Dan keken ze me soms gek aan en zei ik er achteraan: en gouden ogen! Omdat hij zoveel buiten was, was het een sterke, bonkige kat. Hoog op zijn achterpoten en met een lichte, ritmische loop. Hij had kleine pluimpjes aan zijn oren. Daardoor leek hij altijd extra alert. Ik vond hem slim. Hij ging niet meer achter vogels aan als ze buiten zijn bereik waren. Hij schatte zijn kansen goed in. Dat moest ook wel als hij zo vaak buiten was. Je moest je krachten sparen. En opletten op de auto's in de straat. Sommigen reden als gekken. Jij ook. Alsof je zo snel mogelijk thuis wou zijn, terwijl dat natuurlijk niet zo was. Je nam de bocht de straat in altijd heel snel en dan de bocht naar de parkeerplek ook. Dan stopte je met je bumper vlak tegen de zijkant van het huis van de overburen. Alsof je er doorheen wou, maar je je op het laatste moment bedacht. Ik had Tarzan geleerd nooit op de parkeerplaats te zijn. Auto's zijn niet te vertrouwen, zeker niet die van mijn familie. Ik zou nooit zo rijden, voor de dieren niet. Er waren nog andere gevaren. Niet iedereen vond katten zo leuk als ik. Jij ook niet. Je vond dat ze niet in de tuin mochten komen. Omdat ze dan zogenaamd alle bloemen uitgroeven en de boel onder kakten. Dat deed Tarzan helemaal niet, maar jij wist zeker dat katten het deden. In de garage verzamelde je altijd de lege flessen van die week, dat waren er best veel. Je pakte een tas, deed ze erin en met een hamer sloeg je er op. Na elke klap keek je in de tas en